

# BAANTJER

## De Cock en de zoete wraak

Een nieuwe De Cock door  
Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

**De Cock en  
de zoete wraak**

door Peter Römer

De Fontein

# 1

---

Het was een koude, maar heldere zondagochtend in november. Rechercheur De Cock stond op het stoepje voor zijn huis en keek uit over de gracht die nog in diepe rust leek. Hij hield van deze verstilde momenten, waarin er nog geen sprake was van luid toeterende automobilisten die achter een vrachtwagen moesten wachten tot de vracht was uitgeladen. Of telefonerende jonge moeders die met hun bakfiets volgeladen met kinderen op levensgevaarlijke wijze door het verkeer manoeuvreerden. Om nog maar te zwijgen van de vele toeristen die lopend of fietsend het verkeer lamlegden door midden op de weg naar de historische geveltjes van de oude stad te kijken.

De grijze speurder had zich voorgenomen om de weg naar het bureau aan de Warmoesstraat lopend af te leggen, dus zoog hij zijn longen vol met de prikkelende frisse lucht, legde zijn handen op zijn rug en aanvaardde met opgeruimd gemoed zijn tocht. Een wandeling van ruim een halfuur waarbij de stad zich van zijn ogenschijnlijk maagdelijke kant liet zien. Alles pais en vree, alsof er geen misdaad bestond. Maar De Cock wist wel beter. Deze rust was slechts betrekkelijk en het zou niet lang duren of het misdaadgilde zou weer van zich laten horen. Maar voor het moment genoot hij met volle teugen!

Toen hij het oude politiebureau aan de Warmoesstraat bin-

nen kwam stond Jan Kusters zich achter zijn balie ongegeneerd uit te rekken.

‘Lange nacht geweest?’ vroeg De Cock meevoelend.

Kusters trok een grimas. ‘Ik zou denken van wel,’ zei hij kla-gerig. ‘En niets gebeurd, De Cock. Kun je je dat voorstellen? De hele nacht niets gebeurd. Ik heb één dronken temeier aan mijn balie gehad, die had nog geld tegoed van een klant.’

De Cock glimlachte. ‘Tel je zegeningen, Jan. Er hoeft maar dit te gebeuren of de stad staat weer in brand.’ Hij passeerde de balie en liep naar de stenen trap.

‘Ach, je hebt gelijk ook, De Cock,’ riep Jan Kusters hem na. ‘Het is nooit goed of het deugt niet!’ En zijn luide lach galmde door de ruimte.

Terwijl hij de treden van de stenen trap beklom viel het hem op hoe stil het was in het bureau. Van de gebruikelijke drukte en het geroezemoes was geen sprake. De meeste collega’s probeerden te profiteren van de betrekkelijke rust door een paar dagen met hun gezin door te brengen. Al te vaak moesten gezinsuitjes worden afgebroken omdat er in de stad weer eens een drama had plaatsgevonden en elke beschikbare politie-man werd opgeroepen. Maar vandaag heerste er de weekend-rust. De Cock vond het niet erg om weekenddienst te draaien, hoewel hij dat volgens de regels op zijn leeftijd niet meer hoefde. De Cock hield niet van regels en wel van zijn werk. Hij vond het fijn om eens in de zoveel tijd de gelegenheid te hebben om in alle rust zijn zaken te overdenken en de achterstal-lige rapportages bij te werken. Toen hij de grote recherche-kamer betrad zag hij tot zijn verbazing dat zijn jonge collega Vledder, die voor zover hij wist ook weekenddienst had, nog niet aanwezig was. En dat was vreemd, want meestal zat Dick al een uur achter zijn computer alvorens De Cock aan kwam zetten. Hij keek naar de grote klok die boven de deur hing. Het was even na tien uur. De Cock haalde zijn schouders op.

Dick zou zo wel komen. Er was geen reden voor haast. Hij wierp zijn hoedje naar de kapstok en miste die op een haar na; het versleten vilten ding viel met een plofje op de grond. Hij besloot eerst maar eens koffie te gaan drinken.

In de kantine, die sinds een recente verbouwing restaurant genoemd moest worden, wat overigens niemand deed, trof de oude speurder tot zijn verbazing commissaris Buitendam. De kalende politiechef stond bij de koffieautomaat geduldig te wachten tot zijn kopje was volgelopen.

‘Wat doet u hier?’ vroeg De Cock verwonderd. Buitendam keek op.

‘Koffiedrinken, net als jij,’ antwoordde hij droog.

‘Maar ik heb weekenddienst!’ Het klonk bijna verontwaardigd. De commissaris haalde zijn kopje onder de automaat vandaan en zuchtte. ‘Wij zijn thuis aan het verbouwen. Mijn vrouw wil graag een serre achter het huis. En dat getimmer gaat het hele weekend door. Ik ben gevlucht, De Cock.’

De Cock had inmiddels ook een kopje koffie getankt en de mannen namen plaats aan een tafeltje. ‘Ik kom hier echt niet voor de koffie,’ sprak de commissaris nog somber en hij nam voorzichtig een slokje. De Cock grinnikte. Nee, de koffie in het ‘restaurant’ verdiende geen hoofdprijs. Ook niet na de verbouwing. Ze hadden het er maar mee te doen. Ze dronken hun koffie en spraken over ditjes en datjes. Over het bureau dat zijn langste tijd had gehad en weer eens op de nominatie stond om gesloten te worden.

‘Ik moet er toch niet aan denken,’ sprak De Cock opstandig. ‘Als ze dit bureau sluiten, houdt het voor mij ook op.’

‘Kom kom, De Cock, het zal zo’n vaart niet lopen,’ relativeerde zijn chef. ‘Het is niet voor het eerst dat ze over sluiting begonnen zijn en het zal ook niet voor het laatst zijn. Al is er een hoop mis in dit gebouw. Te beginnen met de koffie!’

De Cock knikte. ‘Ik denk dat heel veel van onze oude klantjes zouden staan te juichen als dit “theater” tegen de vlakte gaat...’

Buitendam stak een vinger op. 'Ik las vanmorgen in een ambtsbericht dat een van die oude klantjes van jou morgen vrijkomt. Ik moest nog aan je denken.'

De Cock keek hem nieuwsgierig aan. 'Over wie hebben wij het dan?'

'Dries Landman. Heeft negen jaar van de veertien uitgezeten. Komt morgen voorwaardelijk op vrije voeten.'

De Cock trok een rimpel boven zijn neus. 'Dries Landman?' Hij herhaalde in gedachten de naam nog eens en probeerde er een gezicht bij te vinden. 'Veertien jaar betekent moord... Of wacht eens,' ineens ging er hem een lichtje op. 'Dries Landman was de man die Peet van Uffelen heeft gedood. Neergeschoten tijdens een vechtpartij.'

De commissaris knikte bevestigend. 'Ik herinner me de zaak nog goed. Jij had hem binnen vierentwintig uur rond.'

De Cock glimlachte bescheiden. 'Dat moet een toevalstrefker zijn geweest.'

'Vast,' beaamde zijn chef, terwijl hij zijn dunne lippen bette met een servetje.

Een halfuur later, De Cock was net verdiept in een dossier, kwam Dick Vledder binnen sjokken. Hij zag er grauw uit en meer dan een somber 'Hoi' kwam er niet over zijn lippen. De Cock keek op van zijn papieren en staarde nadrukkelijk naar de klok.

'Je bent laat vandaag.'

'Sorry.' Vledder schoof zijn stoel naar achteren en ging zitten. Hij had niet de moeite genomen zijn leren jack uit te trekken.

De Cock trok een wenkbrauw op. 'Gaat het, Dick?'

Vledder haalde diep adem. 'Ik heb iets meegemaakt,' begon hij aarzelend, 'wat ik nooit gedacht had mee te zullen maken.' De Cock schoof zijn dossier terzijde, plantte zijn ellebogen op het bureau en keek zijn jonge collega indringend aan. 'Je maakt me nieuwsgierig.'

Vledder draaide zijn hoofd af. ‘Ik heb een vriendinnetje.’ Toen zweeg hij weer.

‘Ja,’ zei De Cock. ‘Dat heb je me verteld. Een nieuw vriendinnetje. Is zij er de oorzaak van dat jij te laat bent?’

Vledder keek zijn oude leermeester met een lege blik aan. ‘Jij bent zo vaak te laat,’ antwoordde hij kinderachtig.

De Cock glimlachte. ‘Daar gaat het ook niet om, Dick. Vooruit, vertel op. Wat is er met dat vriendinnetje?’

‘Zij is een callgirl.’ De verwondering was van zijn gezicht af te lezen. ‘In het weekend en af en toe ook ’s avonds doorde-weeks. Snap jij dat nou?’

De Cock voelde zich door de vraag enigszins overvallen, omdat hij nog niet de gelegenheid had gehad om de situatie tot zich te laten doordringen.

‘Nou... vertel mij eerst het hele verhaal, Dick, dan kan ik je daarna laten weten of ik er iets van snap.’

Vledder knikte moedeloos. ‘Het is geen lang verhaal,’ begon hij. ‘Ik kwam Wendy tegen bij het voetbal. Ze was meegekomen met een vriend van mij. Een hele mooie meid. Dus ik maakte een praatje, we hebben wat gedronken, later wat heen en weer gemaild en ... nou ja van het een kwam het ander. Snap je?’

Dat snapte De Cock heel goed. Zo gingen die zaken gewoonlijk. ‘En toen?’

‘Eigenlijk niets. We zijn een paar weken uitgegaan. Heel leuk, heel...’ hij zocht naar het juiste woord, maar De Cock had aan een half woord genoeg.

‘Gezellig!’ vulde hij behulpzaam aan. ‘En toen?’ vroeg hij weer.

‘Toen vond ik bij toeval een aantal kaartjes. In de zak van haar jas. Glimmende zwarte visitekaartjes, met een rood hart en in witte letters een naam. Babette. Daar onder stond een nulzesnummer.’

‘En jij dacht direct dat die kaartjes van haar waren?’

Vledder trok zijn wenkbrauwen samen. ‘Eigenlijk wel ja. Ik weet niet precies waarom, maar... nou ja, ik vond aldoor al dat zij iets... aparts had, iets ongrijpbaars. Maar ik kon het niet thuisbrengen. Dus toen ik haar even later trof heb ik het gewoon gevraagd.’

De Cock wreef met zijn hand over zijn brede kaak. ‘Je hebt haar gevraagd van wie die kaartjes waren.’

‘Ja. En toen vertelde ze mij het hele verhaal. Dat ze nog studeert en die studie in het weekend moet verdienen als callgirl.’ Vledder legde zijn hoofd in zijn nek en staarde naar het plafond. “Ik heb geen rijke pappie en mammie, Dickie,” imiteerde hij haar stem. ‘En vakken vullen schoot volgens haar niet op.’ Hij wendde zijn blik af van het plafond en keek De Cock aan als een teleurgesteld kind dat ze zijn cadeautje hebben afgepakt.

‘Weet je wat het is, De Cock, wij hebben dit soort dingen wel vaker meegemaakt. Maar altijd bij een ander. Dan sta je nauwelijks stil bij wat de gevolgen zijn van zo’n... zo’n mededeling! En als het je dan zelf overkomt...’

De Cock boog zich lichtjes voorover over zijn bureau en liet zijn hoofd op zijn handen steunen.

‘Maar maakt het uit voor wat je voor haar voelt?’

Vledder staarde hem hulpeloos aan. ‘Ik weet het werkelijk niet.’

‘Probeer daar dan eerst eens achter te komen,’ zei De Cock vaderlijk. ‘Ga naar het strand. Loop een uur langs de zee en denk erover na.’

‘Maar ik heb dienst!’ protesteerde de jonge rechercheur.

‘Ik bewaak het fort wel. En ik weet je te vinden als ik je nodig heb.’ Hij kwam weer overeind in zijn stoel. ‘Vooruit, d’r uit!’

‘Rustig maar, Buitendam!’ riep Vledder verongelijkt. Maar hij wist dat zijn chef gelijk had. Hij moest eens heel diep nadenken.



De zondag was verder rustig verlopen en er was voor De Cock geen enkele reden geweest om zijn jonge collega terug te roepen naar het bureau. Hij zelf had om vijf uur met een tevreden zucht zijn bureaulade dichtgeschoven en was op huis aangegaan, waar zijn vrouw een overvloedig zondagsmaal had bereid. Hij had een goede fles wijn uit zijn kelder opgediept en genoot na het diner samen met zijn vrouw van een laatste glas. Hij had haar tijdens het eten op de hoogte gebracht van de situatie waar Vledder in verkeerde.

‘Arme jongen,’ zei zij, ‘wat moet dat een schok voor hem zijn geweest. Je moet er toch niet aan denken dat je vriendinnetje ineens opbiecht dat ze... nou ja,’ hier aarzelde ze even.

‘Dat ze het ook met andere mannen doet,’ maakte De Cock voor haar de zin af.

‘Precies. Maar wat ik mij afvraag is... hoe kon hij nou weten dat die visitekaartjes van haar waren?’

Haar man draaide de rode wijn rond in zijn glas. ‘Intuïtie. Als politiemann ontwikkel je een antenne voor dat soort zaken. Ook al wil je het liever niet weten, omdat het jou persoonlijk raakt.’

Mevrouw De Cock stond op en stapelde de borden. ‘Zei jij niet dat het toeval was dat hij die visitekaartjes vond.’

‘Nee, lieve en ik denk ook niet dat er hier van toeval sprake was,’ sprak De Cock bedachtzaam. ‘Ik denk dat Dick op zoek is gegaan naar iets. Een aanwijzing die hem zou bevestigen in zijn gevoel dat er iets aan de hand was met zijn vriendin. En dat heeft hij gevonden.’

Mevrouw De Cock nam de borden op en liep ermee naar de keuken. ‘Wil jij dan beweren dat hij zelf schuld heeft aan de situatie waarin hij nu verkeert?’

‘Dat heeft niets te maken met schuld,’ corrigeerde haar man haar. ‘Dat heeft te maken met die intuïtie, met dat gevoel dat sterker is dan jij. Hij ging op zoek omdat hij voelde dat er iets moest zijn.’

Zijn vrouw duwde met een heup de keukendeur open. 'Daar is hij dan niet veel mee opgeschoten,' was haar logische conclusie en toen verdween ze in de keuken.

De Cock dacht nog even na over die laatste zin. Was Dick er echt niets mee opgeschoten? Hij twijfelde daar sterk aan. Vroeg of laat kwamen dit soort zaken toch altijd uit.

Lees verder in *De Cock en de zoete wraak*

Eerste druk september 2016

Copyright © 2016 Peter Römer

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp Baqur

Omslagbeeld Roeland Koning

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 3847 8

ISBN e-book 978 90 261 3848 5

NUR 331

[www.uitgeverijdefontein.nl](http://www.uitgeverijdefontein.nl)

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.